

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 503. Symmachi Pap. Annus 5. Anastas. Imp. 13.
Theodor. Reg. 11.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

621 CHRISTI SYMMACHI ANASTAS. IMP. II.
502. PAP. 4. THEODOR. REG. II. Ecclesiastici. ANASTAS. IMP. II. SYMMACHI CHRISTI
extat inter Symmachi epistolas tomo primo epistolarum
Roman. Pontificum. Sed extat & alia eodem argumen-
to ad eundem Cæsarium data, numquā hancenū cusa,
quam hic tibi ex Arelatenī codice exhibemus: sic enim se
habet:

Dilectissimo fratri Casario Symmachus.

XXXV.
VII.

Charitatitatem per omnes Gallicanas regiones vnde pally con-
cessimus facultatem. Exemplum libelli: Sicut à persona B. Apofoli
Petri Ep. Caput sumpsi insum: ita necesse est, ut disciplinam compe-
tentiorum sanctis vestra singulis Ecclesiis, quid obsernare debent,
evidenter ostendat. In Gallia sponda prædicta ab aliquo perfo-
num Ecclesiastica predia dñeis etiū alienantur ita sit, represso
qui arbitrio deuota mente r. l. quentium & carentium necessari-
bus deputatis immunitas, sed & ceteris, ut Episcopi ordinetur. Vnde etiam ian-
dia religio habitus assumptu, & sanctimoniis, ut longo iam tempore
in monasteriis consistente possumus, ut vniuersitate coniugi causa nec
volentes fibi uigere, nec iniuitati rapundi libera sit facultas.

XXXV.
VIII.

Iudicet etiam humili pice solem, ut nudi per ambitum ad E-
piscopatum concedatur accedere, nec dara peccati sub poena ho-
mibus suffragatores adhibeantur. Et ut has facultates positis custodiatur,
clericis & ceteris decretum facere, vel subscrivere sine Metropolitano
notitia vel confessione non praesumant penitus. Hoc omnium unctionis di-
frictionis vestra fieri prohibetur, quatenus & in Ecclesia regula, & in
supradicta pronuntia disciplina bonis actibus amica seruetur. hucus
que ex dicto codice.

XXXIX.
VIII.

De rebus vero Orientalibus Marcellinus in Chronico habet sub anni huius Consulibus gentem Bulgarorum
depravatiter iterum esse Thracias, nullo Romanorum
militie resistentem. Porro Anastasius, qui non ferro, sed
auto barbaros euertere confinevit, eoldem persoluram per-
sequenter Theodorus Italia Rex vicit, receper-
que Sirmium, quod coniunxit Italię, ut Cæsiodorus
affirmit.

XL.

Sub huius quoque anni Consulibus Amidam validum
Romanticum praedictum in Mesopotamia à Cabade Per-
fum Regem monachorum prædictione caput post sex
mensium obsidionem, idem Marcellinus tradit. Quia au-
tem accidenterit, dum ea ciuitas ab eodem Rege obtidetur,
memoriam digna. Procopius enarrat his verbis: *Hic (nec
quit) operæ prestitum de Iacobō enarrare. Is inter Syros 3 admo-
num iustus, qui & in rebus diuinis exercitatur in vicino de A-
midam iustus, qui & in rebus diuinis exercitatur in vicino de A-*

Cada-
bes

*mida viuis dieciter distante, tam pridem scelerat, ut affec-
tum que sunt ad piæmatem, meditari posset. Hic ei addidi homines
in brevi facio cancelli intercererat, ut videti ad audiendum ac pas-
sim consuiposse, spūmā inclinaverunt: rōbneque agit, neque frag-
cans, tantum ex seminibꝫ vicitur, non quotidiane, sed interiu-
derum multorum sumptu. Hunc igitur Persi guidam, excor-
rendo ad ea loca, sagittis petentientes, diuinoportento, ma-
nus, arcuqꝫ, immobiles vixi sunt considerare. Hac fama in ta-
stra. Periarum perlata, Cabades* ire viuum statuit, Quo animad-
uerso, horrore simul cum Persis, qui aderant, capti, barbarorum na-
xam decerpserat capit. Ile vero tantum verbo malum paccepit:
ex quo homines illiberati, & inprisimum refutati fuere flatum.
Tunc Cabades pro merito ei quod vellet, optionem dedi, putans
eum magnas opes petivitrum. Tantum ab eo postulauit, ut homi-
nes, qui in hoc bello ad eum viñendum fecerant, salvo esse vel-
let: quod Cabades facile concessit; insuper syngrapham pigno-
ri loco ac tutelæ dedi. Hoc itaque rumore peragato, plurimi
ad eum confingentes seruabantur. Et hac sic quidem fœdus
haec tenus de his Procopius, pergens res gestas in ea diu-
turna obsidione narrare, afferens que non prædictione, sed
ignavia monachorum Amidam oppidum fuisse caput.
Cetera de bello Persico si cupis, consulas tu ipse Proco-
pium: securus est autem ipse Eustathium, qui fuisse huc
prosecutus est, & ad hunc usque annum duodecimum A-*

622 ANASTAS. IMP. II. SYMMACHI CHRISTI
THEODOR. REG. II. PAP. 5. 503.
naftali Imperatoris suam perduxit historiam, & (vte testa-
tur Euogrius*) finem viuendi fecit.

2. 6. 37.

IESU CHRISTI,

Anno 503.

SYMMACHI PAP. ANASTAS. IMP. II.
Annus 5. THEODOR. REG. II.

Q VINGENTESIMUS tertius Christi annus Dæcetrato
& Volutiano Consulibus notatur à Marcellino; ex
quo librari redagius errorem in Cæsiodoro, apud quem
omilus anni huic repperit horum Consularum. Acta au-
tem Synodalia anni huius, absqꝫ, certo Consule, post post
Cœsiodoru Aueni, sotata leguntur: sed male Indictione no-
nā, cum undecima scribenda esset Indictione: unde coniicias
libratus errore in ex scribentis 12. loco xi. numeri notas.
Sed & nonnisi librarius vitio potuit accidisse, ut ad fi-
nem Chronicorum Cæsiodori aliquot desideretur Consulatus:
omni. Anulo fulpicio officiantur procul ab ipso absit,
qui suorum temporum scriptor illicentilius & accur-
sissimus existit. Porro ex numero annorum Imperij Ana-
stasi integrum & concinnum esse Marcellini Chronicorum,
Cæsiodori vero mutulatum, apparet. Sed iam sub an. ad Au-
tum Consulibus res gestas enarrare aggrediamur.

Quod in primis ad perturbatum Romanæ Ecclesiæ sta-
tum pertinet, iterum hoc apud conueniendi nec cœsitas in-
cubuit Episcopis, qui anno superiori Synodum celebra-
tes Symmachum Papam vindicabant a calumnijs accusati-
onum schismatistarum. Convenient autem hi uia nodi ce-
lebrandi ea prædicta occatio, quod schismatistarum superiori
Concilio condonati, haud tamqꝫ (ut par erat) peniten-
tes, licet iniuiti, vnitatem Catholicam quæsiue, sed quod
minus iudicem vi agetur licet, à Theodoro Rege coerciti,
eo magis & q[uod] obstrepre, aduentusque pugnac ex-
gressi sunt; complura obiectiones schismatistarum apolo-
gicum libellum scriberet: quod ipse manus diligenter exolu-
xit, defensorum librum elucubras, quem ab solutum
fæcile Synodo cognoscendum obtulit, quia ab ipsdem sim-
ilarum confidentibus Patribus iussus est legi. Declarant id
quidem Acta Synodalia verbis istis: *Poss Confusatum Aus-
i, dum in syno, anniente Domine, ante Confessum beati Petri
Apóstolium Principiū reūficiens, fæcile Synodū dixit: Libello,
q[uod] Synodū dicitur autoritate congrex, q[uod] aduersus quartam nostram
Synodum, quæ libita est Rome Palmari*, multe precempserunt,
ab Ennodio consupine est, et rora omnia deſerunt, & ap-
petentia omnia legatur at queroborentur, extat p[ro]le, q[ui]c[m] mēfodus
non nihil.*

Sed quanam essent aduersaries obiectiones, ex ip-
sorum confutatiōne ab Ennodio diserte elaborata possum
intelligere. Fuit namque primo loco ab aduersariis
contra Synodum oblatrarium: Non omnes sacerdotes ad
Synodum regiā auctoritate vocatos: Insuper, nō ex ijs,
qui interfuerunt, omnes patrem confessus: Addebat
præterea, impugnatores Summi Pontificis non auditos,
& accusations non esse confutatas: Insuper, quod re-
fragati essent Episcopis regie nullum, cum in Synodo Re-
gi dixerunt, non esse Regis Synodum conuocat, sed ip-
sas solum Pontificis: Adhuc etiam expobrant adde-
bant, quod per detinendum Apoloticas sedis iniurum, ni-
hil aliud ab eis prætentum esse videbatur, quidam astere
Petrum & successores eius à Domino accepisse cum sedis
privilegijs etiam peccandi licetiam. Exprobabantini-
dem Episcopis, quod si Synodum venissent, quam cog-
eret ex sua ipsorum sententiā minime fuisse, regi facultatis.

affilio

622

2. 6. 37.

I.
CHRON.
ON CAS.
SIDORI
MVTI-
LVM.

II.
CHRONI-
TIQ[UE]
MA NOT.
QVIETE
CANT.

COGITUR
QUINTA
ROMA
NOV.

d Tom. r.
Cone edit.
rst.

*Palmari

III.
DE LIBEL-
LO AB AD-
VERSA-
RIIS CON-
TRA III.
ENOD.
SCRIPTO

OBJECTI-
ONES
CHIS-
MATICO
RVM.

affterisq; sedis apostolice Prefulem minorum numquam subiacere debet sententia; cur ad iudicium distillit conventione perducta est? His addebat, quod testes de domo Symmachii petiti, praefentari minime iussi essent; nec refugere debuisse Romanum Pontificem seruorum testimonia, cum ipse Dominus noster Iesus Christus non detrectavit seruorum subiecte se iudicio: sic & Petrum, Paulumque optimo vero Samuele, & postrem Athanasiu Alexandrinum minimè refugisse, sed appellasse in sua causa iudicium. Illud praterea ingesserunt obiecissent, quod cum ex Actis constaret auctoritate Papæ postissimum illam fuisse Synodus congregatam, nullum dicebam praecellsum exemplum, ut Papa Synodum connoceat, quæ de cunctis eius obiectione cognoscere & falsum esse, quod diffidenter Princeps Synodum postulatam. Sed & his adiecerant dicentes: Quare conventionem præveniens cum populum certibus examen intravit; & postea iudicavit, cum euocatus quaterfuerit:

IV. At hæc omnia quæ validissime potenti oratione, firmissimè rationibus Ennodius cōfūxerat, cunctaq; mendaciter atq; calumniosè ab aduersarij obiectacē, palam facit atque redarguit: sicut & omnino falsū ostendit, quod illi magis inuidosè, quam calumniosè obiectabant, Romanæ plebis vitrumque sexum factiosè constitutum esse Pontificem ad iudicium procedente, quos ramen non spirantes futuros, sed fundentes lachrymas, comitatos esse Pontificē docet: sicut & quod dixissent, nullā iudicij fertuā formā absolutum Papam ē Synodo rececisse, ob idq; nulla fuisse ab soluentis Synodicitatē: sive fruolam illam de Laurentio Mediolanensi Episcopo & Petru Rauennate, quian adiecerūt, obiectionē, quod ad Synodum venientes, abstinentia Symmachii confititudine, cū tamē communicationem Catholicam soleminibz testarāt inibus numquam deseruerint. Vt cum subiecerunt querelam, quod Visita forem perperam pelliscent: sive alia, quæ schismati liggi vixeris exhibilantes, caninoq; dante rodentes Symmachii Papæ famam, iurgo, fastigantes, rixasq; penè confopitas iterum excitantes obiecerunt.

V. His, inquam, omnibus (vt dictum est) occurrunt Ennodius, publicā docuit oratione, eosdem aëtem verberare, & furore percitos infamè confiūcere cum lauis. Ad hæc verò orationis, quam per eos Apostolica feds sublimitas deprimetur, ista addit: Haec (inquit) refero, mundi & puri Romani per vestras contentiones esse prostratam, & nutritam Pontifici catholici qm qas velutum videri sedile defestum, & posu multa, quales essent ei usmobi accuflatores, audi: Accusatis malitiam, repletiniquitatem, fornicatione, immundiciam, avaritiam, nequitiam, inuidiam, iniquitatem, contentione, dolo, malignitate, superbi, elati, inuentores malorum, parentibus non obedientes, infrequentes, incomplici, sine affectu mei, sine misericordia: docentes formam mitibus neminem esse misericordum, adulteri Laurentij aut sequaces, & preuis per quo: ille aut exercuit, aut habebat toxica, aut effundens mordifera ut quecepit: haec quidem & alia plura id est Ennodius, quæ ad eundem clericorum inflabilitatem ac leuitatem respxisse vlti est, cum iubilus modi inter meritos & cuncti epigramis:

*Quis faciem, nisi seruum quis nouit agere:
Femina quem iurans saltere nulla potest.
Astor am plebem, qui calles fit et amaranum:
Cynbia cui certum cornu immortis:
Conuale hic vultu restringe, nomina, mores,
Quos mutat durus tempus in exiguum.*

hæc plane Ennodius in schismatics. Contra vero cum Symmachum Papam sanctum predicat & innocenter, cō fiducia & impunit ipsum sanctissima vita prædecesseum Romanorum Pontifices, vt Petri virtus merita transfusa esse in successores dicere non dubitat, vbi ait: *Nos non beatum Petrum (sicut dicitu) à Domino cum sedis privilegio, vel successore eius peccandi indicamus licentiam accipere. Ille perennem meritorum doctorem cum hereditate innocentia misit ad posteros. Quod illi concessum esse pro actuum luce, ad illos pertinet, quos par conuera sonus splendor illuminat. Quis enim sanctos esse dubitet, quos apex tantu dignitatis attollat? In quo si de sunt bona acquisita per meritop, sufficiant que a loci decessore pre-*

620

*ANASTAS. IMP. 15. SYMMACHI CHRISTI
THEODOR. REG. II. PAP. 5. 503.*

*stantur. Aut enim claros ad hæc fastigia erige, aut que eriguntur illustrat: prænoscit enim quid Ecclesiarum fundamenta sit habile, super quod ipsa molis innititur. Hæc Ennodius exemplis, (vñ dictum) doctus sanctissimorum, qui hactenus eidem sedi præfuerunt, Romanorum Pontificum, Elaboratus igit ex facta Synodi iussu eiusmodi Ennodij diaconi apologeticus, oblatibus Patribus in Synodo consenseribus, ab eisdem in Confessio iussus est legi. Quid vero post hinc habeantur? Symmachia Acta ad rerum gestarum cognitio- nem sit. Et cantia accipe ex eorum verbis: *Eo recitato libello, & ab omnibus conjona voce comprobato, sancta Synodus dixit: Hæc futuri temporibus referuntur, atque ab omnibus ceneantur, & ab omnibus seruentur. Hæc libellus integrin Symmachia ab omnibus tenetur, atque inter quartæ & quintæ Synodorum nostrarum aliis interponatur, & ita sicut hanc Synodorum decreta habeatur, quia Symmachia auctoritate conferuntur & robora- tui. Hæc fuit Patrum omnium de conseruando libello ten- terfuerit subdunt mox Synodia Acta:**

Ad que beatissimum Papa respondit: Iuxta vestrum omnium frat- volantatem, & vt iudicatis, Apostolica habeatur auctoritate, & in- ter Apostolicā (quod dicitur) interponatur decreta, & fieri ca- tæ a Apostolica ab omnibus tenetur decreta. Ad quæ omnes te tua voce responderunt, dicentes: Ut fiat, rogamus. Ita quidem libellus ille non inter Acta tantum Synodalia, sed inter Pontifica meruit adnumerari decreta: quia vtinam nō corruſus men- dis exaratur, sed, vt erat cūm est recitatus, purus & integer remanserit!

Rursum vero togantibus Patribus, vt omnes accusatores Symmachii damnarentur, simulque qui contra Synodum Palmarem oblo qui præsumpliunt, hisque fustas acclamaciones iungentibus, ipse Symmachus Papa non confitit, sed cum delinquentibus, Christiana manuēcūdine adhibita, mitiū agendum esse statuit, imo & penitus ignoscendum, Domini exemplo docuit. Post hæc autem vetera Ecclesiastica iura restituenda proposuit, quibus ca- ueretur, ne populū in Episcopum aduersus pastorem o- tientur, ipsum accusando infugeretur, sive taetum modo cau- sa excepta. Addidit autem ad decretum, ante refutandos esse in prikinum expoliatos Episcopos, quæ dicere can- sam coram alijs Episcopis cogentur. His & alijs sanctijs canonibus ad hæc spectantibus restitutis & stabiliis, secu- tæ sunt Patrum subscriptiones, quibus & libellum Enno- dii roborantur omnes numero (vt habet inscriptio) du- centi decem & octo Episcopi.

Quod vero huic quinta Romanae sub Symmacho Sy- nodo cœntum & quinqaginta ferme Episcopi numeren- tur Orientalis Ecclesiæ, etiam alterius Synodi longè antea celebratae illam esse subscriptionem, non Romana, af- firmari posse videtur: siquidem quæ plurimi ibi recenti Episcopi, quainterfuisse reperiuntur Concilio œcumeno Chalcedopense ante annos quinquaginta duos ce- lebrato, quorum nulla penitus post decem annos a tempo dii Concilij mentio reperitur.

Exstet ad eundem Symmachum ante fedatum schisma data ab Ennodio epistola, cuius est exordium: *Boni operato- ri est probatam in acte militi animare virtutem. vbi & hæc infe- riuntur: Utinam Diuinis utræcunq; diabolico certamen inter- mat: Utinam devotionem meam in pace manifestet: vnu- dum regnauit aduersitas, illius concordie commander obsequum, &c. Accidit quidem ex optato, vt Ecclesia Romana diu exul concordia tandem post limitem rediretur, recipere turque idem Pontifex ab omnibus amans & cupide. E- enim quantum colligere fas est ex eiusdem scriptis Enno- dij, ijdem aduersarij, fusione Theodori Regis ad eundem fici, senti epistolam, ad concordiam communicatio- nemque Catholicam edidere, subiiciens se eidem Sym- macho Romano Pontifici.*

Hæc erit autem haec de re ipsius Ennodij brevis dictio eiusmodi concepta verbis, non nihil nimis antiquitate membra: *Quia in societatem capitulū sui aliquando Romana mem- brata coierunt: insumerat, vi beatus Petrus apostolus sedi sua Ec- chiesas & Senatori liberior per Dominum partes dectas reformaret, dignus Regnator, dignus, in quo cum aestate votorum summa con- tressit. Nam etiā ita ad posteros fluitas peruenit: letandum*

illud est laudatione praeclara, a quinque simplici exordium. De efficacia supplicationis, ut illius vos virtus erueret, enim potest fortificare clementia. Didicisti enim euentus proffessos, quem videt, dum mandat "securum post bellum viderioram. Parum superest, ut mansuetudinem mentis illius ita profundam retineatur, quia sit ignara proximorum. Deo tribuente, ne Pax tenui turbari debet prece, nec saepe studio qualibet oblatione confingi. Nihil aliud apud illum tamen supplicante, sicut euafit praeterea actio qui rogavit, vicit armorum impetu, qui oblati deuotus obsequium.

Quod vix veteres Principes suo sudore portati sunt, hoc scaper Regi nostris brevi pro procurauit epistola: per excusum dirigunt felix exercitus ad triumphum, qui crederat misericordia eius in labore & in perfectione habere quidem supererant gloriam, sed continentiam subagant. Consummata congrexione, de ira hereticis tribus nihil remaneat. Vno tempore, quos periculis aduersi & viderint, blandi sentiant tribus pendentes. Et has quidem eis leprosorum pro hac responsum suffragio, quia fides nostra apud eum, nil aliud ipse selectorum importa est mirabilis patientia, quae tenet propositi sui claritatem non obmutat alieni. Nam & Ecclesiarum nostra in patrimonio, nisi anima fuerit, ingenieris sic factum est, ut statim suum locupletes pauperum substantias teneant, & medoces ad supremam opulentiam conculcarent: in sacerdotibus virtutes & innatae coluntur, & non reportatas insipratae.

Sed cum beatitudinem vestram praevidet, diffisi sermones ancipit, continuo experientia vestra & fortitudo ipsa perficio ieiunium me suisse in filii vestri laudibus accusabat: & cum sollicitus impetrari facili colloquio, ferretem me relatorum de virtutibus vestrum mecum certabuit: iam facultates apice curvatae & trabeculae, patriciae etiam dignitates qualiter aut nature reddat, aut moribus domesticis per latronem stipulatione vulgari (nam & veteres in antiqua generis luce durare fecerit, & novos splendore inopinatus fulgor irradiat) faciliter Reprobatae eis bono dispensationis in primis migrat opulentiam, quam famularium census in Palatina lucra commutetur. Nunc, quod super eis messe feruntur salutatione accepta, perspicere ut Christus Redemptor noster qua in prefato clementissimo Regi consuli, longa state conferre: det etiam regni de eius gemina successore, me bona tanti homini in una etate reverassem, & antiqua temporibus pro sola aures facili commemoratione nominentur. haec enim Ennodius dictio, & stylus duritie, & textus mendo si scabrofite vix perspicaci peritia intellexit.

XIV. Ita quidem Ennodius pro Rege, impio quidem, si Arienum fuuisse confidere; ceterum illo officia species, de Romana Ecclesia ipsiusque Pontifice Symmacho optime meritio. Retinebat mente illa perorans, iustum hoc esse. Da Prophete Baruch, cum in Babylone captiuus populus reueretur: Orate pro vita Nabuchodonosor Regi Babylonum, & pro vita Balchazar filii eius, ut finis dictorum fieri dies calvus terram, & ut det Dominus vires tuem nobis, & illuminet oculos nosfros, ut vivamus sub umbra Nabuchodonosor Regi Babylonum, & sub umbra Balchazar filii eius, & seruamus eis multis diebus, & inueniamus gratiam in conspectu corum. Eiusmodi ergo tibi subiectimus ex diuina Scriptura peritum exemplum, ne existimes tantum Ecclesiae diaconum voluisse Regi turpiter adulari.

XV. Extant eiusdem auctoris complures ad eundem Romanum Pontificem epistole priuatis in causis diversis argumentis concipiuntur, in quibus ille frequens reperitur dicens: vobis in rogando & obsecrando, vel in alia ex causa dicendo, per coronam vestram: vel, a corona vestra, sed hanc recte sensi illa nomenclatura, vel peculiaris de Roriano Pontifice: nam & usurpata inuenitur, vbi cum alij setiam Episcopatum accepit, quod docet S. Augustini epistola centesima separata est quarta.

Post haec autem ipsum Pontificem Symmachum aggressasse, sed coualuisse, idem Ennodius scribens ad Faustum declarat his verbis: Sancti Episcopi Patris nostri propter in dubium salutis deductame terruit: in cuius clementia quamvis cuncta illacrymata Ecclesia, met tamen specialis mortal afflxit, quia eius plus debet amori. Vidi pacem civitatis, vigente tristitia: discordiam Urbis nostrae limina transcendenter, & ab oculis nostro quaque incertum aliquod aut vagum fumum clapsum. Sed sufficiat tristitia fricta narratio. Ian ad bonam valdecentiam sancta Patria salutanda & diligenda respirat, huc Ennodius: quibus

intelligis, quantum proferetur amore vnuet Ecclesia pectorum suum, cum eius corporis clementia ipsa animo agrotaret, & tota lacrymis prolueret. Vnde & tu habebas, quo mores perditiissimos nostri infeliciissimi temporis lugere, cum pietosissimes studentes priuatis comodis, instar perditiissimorum filiorum, qui letantur ad clementiam patris, & exultent in obitu, quo inuidant diu copiam hæreditatem, non solum non tristari, sed exilarari spirituali morte patens, quam & malis artibus sepe inquire & predicere soleant. En qua priuatus amor, quo ardor Christiana charitatis prorius extinguitur, parva deformia horrendaque visu contra naturam monstratur.

Ait iam de rebus inter Anastasiū Imperatorem & Symmachum Romanum Pontificem tempore isto transactis agendum nobis est. Qui enim (vt anno superiori vidimus) ab ipso Symmaco anathematē idem damnatus est Anastasius Imperator; quod duxeris Pontificem nullam alio modo sibi licet expetire vindictam, cum iam molitiones omnes per Romanos Senatores aduersi eum diuinis pertinenter irriti profligare reddire suffuerint; ad maledicta conuersus & columnarium iaculsi ipsum elongè appetere conatus est, & cibis in eum contumelij reflectum libelum: aduectus quemque ipse Symmachus apologeticam scripsit epistolam. Hec quidem non ante hoc tempus gesta esse, ipse littera Symmaci satis doceat, dum in eis ostendit habetur de lapidatione, quā à schismaticis anno superiori (vt vidimus) appertitus, Dei prouidentia liberatus est. Ipsa autem epistola Symmaci sicut habet, ciuiusmodi incriptione notata:

Symmaci Episcopi Romani Apologeticus aduersus Anastasium Imperatorem.

Ad Augustam magistrum Gratianum Imper. epistolam: Ilo libris beatius respondet Ambrosum: quia pro fide Catholica & illam non pergit prolixio predicare, & hic non negligit graveriter acciper. Haec discernit, vt si modum libelli promundo collegim non existimat quoniam non portum locutus. Simili, Imperator, apud exercitos Reges, eisq; totum Divinitati ignorari, pro fide Catholica dicendum fore; quicquid tamen veritatem ratione congruerit, etiam presencia morte poraverat. Va & mibi erit, si non Evangelizero. Melius, est ^{c. Cor. 9} iacturam aperte presenti incide, quod semperna damnatione penit. Verius tu, si Romanus Imperator es, etiam genitum byzantinum ligations debes elementi admittere, si Christianus Princeps es, qualiscumque Praefatu Apostolici debes vocem patienter audire.

Contumelias tua, Imperator, quas sub diuino iudicio ipse perpenitus, virum ne: me religiose a mente profuderis, sequitur vel mea causa vel tu dispergare me non posse. Meis causa, promisum donum resolendum: Auctor: Cū vos persecuti fuerint, & dixerint omnem malum aduersus vos propter iniquitatem gaudete. Tui autem quia nollemus sic meanglorum vos prouenire, vt te positis non medocriter onerare. Etego quidem Dominicū & apostolū discernendum non inveni, benedictionem studebam, Imperator, referre maledicū, contumelias bonorum spirituum reddere, & obsecrare charitatem. Sed vide, quod ne ab eo quia sit: Mihil vindictam, & ego retraham: quoniam a merito remittitur, tantum à tecum ultus exigatur. Quid enim Christianus ducat de his, qui vel ministrum in eum credentem scandali auerint. Evangelium referat, non mala voce promatur.

Sed fortasse dico potius te esse minimam, qui credas in Christo, & de te hoc rectius accipit, & me esse scandalizantem tuam fidem. Christus itaque Deus veraciter totu[m] homo est sic concrus, sic editus, sic conuersatus in seculo, sic gassus, sic apud inferos, sic resurrectus, sic cum discipulis apparuit, sic elevatus in celum, sic inde dictus est effigientur, sic hec in calvi regione perspexit, dicente Apostolo: In quo habitat omnis plenando Divinitas corporaliter, & certe deo dicit, quod nunc est sp[iritu]. Ergo ille est minimus, qui sic credit in Christum: sed & huiusmodi in Christum credit, qui in integrum Christum credit, non in semi Christum, & ideo non in Christum, quia Christus non nesciatur: integrus aut non nesciatur modi. Detali ergo in se credente sit: ipse enim minimus tu & parvus es, pro quo scandalizato quid promiseris? (vt dicit ^{c. Colos. 1} p[ro]verbio melius ostenditur.)

CHRISTI SYMMACHI ANASTAS. IMP. 13. Annales ANASTAS. IMP. 13. SYMMACHI CHRISTI
503. PAP. THEODOR. REG. II. THEODOR. REG. II. PAP. 5. 503.

XXI. Fortasse dicas Imperator: Sed ego quoque talis Christum credo, & idem inter eum minores sumus consummator. Hoc grauius, si & talem credo. & talem non creditibus communione misericordia: Hac enim (inquit apostolus^a) non solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus. An communicare non est consentire cum talibus? Proinde aut doce, siens non esse, aut longe grauius (ut dictum est) contra notam sibi erit tendere veritatem.

Contumeliam igitur, Imperator, quas in meam proferend. as putas esse personam, utinam quam imbecilliores sunt, ita te grauiare non possent. Dominus me dicimus est à quibusdam^b: Domini habet, Vorator de fornicatione natus: Et putas quia ego debemus tibi dolere? quam talia proferentes cautum est & diuinum legib[us] & humani in ore: duorum autem trium ieiunum stat omne verbum. Quid cām & humano te examinante iudicio falsa futuri comprobatur? Quid Imperator isti diuinum iudicio? An quia Imperator es, nullum Dei putas esse iudicium? Taceo quod Imperatorem accusatorem esse non conueniat: postremq[ue] ipsisdiuini humanū legib[us] nemo posse esse accusator & iudex. Nunquidnam sibi alieno iudicio dictur? et causam vel accusator estab[us]?

XXII. Dicitur me esse Manicheum. Numquid ego Eutychianus sum, vel Eutychianos defendo, quartum fator maxime Manicheorum suffragatur error? Roma mibi testis est, & serina testimonia perhibent, utrum à fide Catholica, quam in sedēcati Apostoli Petri veniens expaginatis suscipitur, aliqua ex parte defuerint. Peccat cedat aliquis, & quilibet ratione conuincat: alsoqui conuicia sunt ista, non criminis probamenta. Necio verum quibus obiectur falsum, an falsis obiectoribus inimici dicentibus me non ordine conseruatum. Inter imbre Lepidum totu[m] euasi: Iudicauit Deus.

XXIII. An quia Imperator es, diuinum putas contempnendum esse iudicium? Sed fortassis, etiam indignatum Deum nexia quoque plerumque permittere. Scriptum est: Ex fructibus d[omi]ni erunt cognoscetis eos. Ostender ergo quid existimes argendum, ut iratum maximè Deum, quoniam non conuertere, permisisti demonstres. An qui Eutychianus nullatenus acquisito? Quo quidem ista non salvantur; sed te palam apergit, demonstrans meum cogitasse honorem repellere. quem interuenit suo beatus Petrus impostruit. An quia Imperatores, contra Petrum quicunque potestatem? Et est Petrum Alexandrinum recipi, beatum Petrum apostolum in suo qualicunque Vicario calcare contendunt? An bene factus essem, si Eutychianus sauerem? si Acacij nomini communicarem? Lazere non posset, cur ista prætendat.

XXIV. Conseruamus autem honoros: Imperatoris cum honore Pontificis: inter quos tantum & sat, quantum ille rerum humanarum curam gerit, iste diuinorum. Tu Imperator à Pontifice baptismum accepisti, sacramenta sumis, orationem poscas, benedictionem sperras, partientiam rogas; postremq[ue] tu humana administras; ille diuinum dispensat. Itaque ut non dicam superior, certe aliquo honore est. sed haec modestiae causa, pergit vero: Nec te putes mundi pompa procclere: Quia quod infirmum est Dei, fortius est hominibus. Itaque videris, quid te deceat. Tamen cum in accusationem praetoperam, tam diuinum legib[us], quam humana p[ro]p[ri]etate cum sorte consistit, in qua caritatis honoris summo fiero (qua id res) te accusare conuicias, amissuras pari ratione, si non conuicias dignitate. Sit quid in modo iudicium: spectante Deo & Angelis, spectaculum omnium accolitus, quo aut Sacerdos bona vita, aut Imperator religiose non defit, sequatur exemplum, quia hu[m] præcipue duobus officiis regitur humana genit, ut non debet aliquid eorum existere, quo valcat offendere. Diuitias: maxime cum ictu honor videatur esse perpetuus, atque ita humano generi ex altero consulatur.

XXV. Protor Imperator (pace tua dixerim) memento te hominem, ut possumi concessam tibi diuinitatem potestate: quia etiam si hec sub humana præuenere iudicio, sub diuino necesse est, ut discurrantur examine. Fortassis dictum est: scriptum est, omni potestate nos subditos esse debere. Nos quidem potestates humanas suo loco suscipimus, adhuc contra Deum suos non exigunt voluntate. Ceterum si omnis potestas à Deo est, magis ergo que rebu[m] p[ro]ficitura diuinum. Defer Deo in nobis, Senatu[m] & collegio clericorum Rome, & nos deferemus Deo in te. Ceterum sibi Deo non defens, non potest enim vita prærogatio, cuius uita contemnit.

XXVI. Dicis, quid mecum conseruante Senatu[m], excommunicarerim. Ista quidem ego: sed rationabiliter factum à successoribus meis sine dubio subsequor. Dicis quid male te Romanus tractes Senatu[m]. Si nos te male tradam, iudicantes, ut dicas ab hereticis, tu nos bene tractas, quos vñ sociare precipitanter cum hereticis? Quid ad me (inquit) quod egit Acacius? Recedo ergo, & nihil ad te: nam si non recedus ab eo, pertinet ad te, relinquamus utique mortuum: & nos hoc pertinet, ut nihil ad te pertinet quod egit Acacius: Vita & tu; & ad utique non pertinet quod egit Acacius, ut possit sine bu[m] quia egit Acacius, cuncta, quae ad nos pertinet causa coniungi, ut possit sine Actio nostra communionis sociari. Nos non te excommunicamus, Imperator, sed Acacium: tu recedes ab Acacio, & ab illius excommunicatione recedes. Tu te n[on] miseres excommunicationem, & non es excommunicatus a nobis. Catholici Principes quidem semper Apostolicos Praefatos institutos sui litteris præuenirent, & illam confessionem fidem præcipuam, tanquam boni filii, quiescerunt debita pietate affectu, cui non cu[m] ipsius Domini Salvatoris ore: curam totem Ecclesie delegata. Quod qui per occasionem fortassis publicas tua creditur præter se tranquillitas: ne magu honorem meum, quam solitudinem Dominici gregis appetere iudicarer, appellare non desitis meus p[ro]colloqui.

Vulgatum fratre designata, quid tua serenitas directa militari XXVII. manu compellere cos, qui se a contagione perdidorum multis temporibus abstiner delgerint, vi & armis in prævaricata communionis confortia deterranda. Vbi te, rerum humanarum Princeps, qualiscumque sedis Episcopalis Vicarius confessari mea voce non des, ut te meministi hominem, quantaliter firmi mundi patetate subinxis: cunctam spacio, cunctos, qui ab initio dogmati Christiani Catholicanum fidem diuerso proposito persequi vel affligere sunt, conati, quicquidmodum (vastitatis injectione, cuius placuit contritionis illata) ipsi qui intulerint ista prævalendo deficerent: & Orthodoxe veritatis docere prævalerent magis, quo patetur oppressio: que sicut sub insectatoribus suis creuisse monstratur, sic obtinuisse co-gnoscentur insequentes.

Miror si non humanus sensu intendit, principale quise Christiano vult vocabulo nuncipari, inter illos sine dubio depurandum, qui recte confessio communionem, Christianam varijs sufficientibus impugnare sunt nisi, dum hanc & ipsi quoquaque modopcedere moluntur. Quid inter e[st] enim, utrum Paganus, an (quod est dexterius) sub nomine Christiano veram sinceram traditionem apostolice regni, e[st]e conatus infringere, atque in banc prorumpere ecclesiæ, ut cùm in illis regionibus cuncti a profusus habeant opines suas habeant publice licentiam profendi: sola Catholicam communionis libertas p[ro]tinetur ab his, qui se religiosi existimant, subruenda. Que spuriatur error (quod non licet) cunctis, quibus illi facultati est agere, sinatur erroribus: fini intericias estimatur, sequenda portius fuerat, quam violenta persecutio vallanda. nec eam probantur inseguiri potuisse, nisi prævalentes.

An ne ipsi conuincerentur errare, repellere cogitarunt: quo nob[is] tabantur errantes, malentes non affectari quod inservit est, sed potius, Embra, quo docerentur iniuriant. Sic recedit ab humana mentibus Deus, ut obscurante contra eius ordinis voluntatem non affectiant, & in isto saeculo diuinum non deesse posse iudicent, & post hunc vita curia & illi tremendo se non defuturos examini, s[ed] quo perniciosa studia modis omnibus actionum discussa patescant, & p[ro]fesa lauantur: nisi qui has omnino non credant, quibus se perpetrare impune confidunt. Nos autem humani generis conscientiam confessari quo possimus voc nullemus ceſſamus, omnipotenter Deum sibi causis minimis defuturum, & quæcumque sit humana p[ro]ficiens, quantacumque sit potentia, sub diuino nutu humana atrocitatibus censuram sine dubitatione vindicandam. Nam ictem usum neque hic conditum est a[n]t[er]f[orm]is: & in illi magno Dei iudicio receptarum, quos n[on] clementeris diuinis retributione debetur. Hac nos nequaquam tacuisse sufficiat: ut cuncta superba fuerit ultra subsecuta, & vero non protulisse confederatio humana cognoscatur, & panem non inaniter pronunciare venturam: & proposuisse præmonitionis formam, qua hu[m]modi præcipitiis ex cateto temperetur. Ceteris si hu[m]modi proprieta relinquentis proprio definiti arbitrio, quia nec à Christians rexari deceat. Christians quocumque titulo confitentes, nec viventes in iure Romano lacerari cononiat à Romanis: consequenter ostenditur Romanos homines & qualiscumque Christians professione impetrare, nec Christians duci posse modis omnibus, nec Romanum. Proinde aut repellendi fuerant, aut nullus penitus impetrundis: & quod in uno genere iudicandum, in omnibus repelle, si prænatales: si omnia sunt finienda, nullus penitus excludendus, alioquin

aliquis dum parendo cunctis erroribus si amicu, non nisi solum iu
biprobatur dislocuisse quod verum est.

Omnis Catholicus Princeps fuit cum Imperio gubernacula suscep
perunt sine cum Apostolica sed nos agnoverunt Prates institu
tos, ad eam sua protinus scripta miserunt, ut se docerent eum esse
conforsterat, qui hoc non fecerunt, ab eadem scriptis proficuum
alenos quod charitatem quoq; rur apud te etiam possumus astrarre, nisi
te amulum & reum & inimicum vitaremus & indicem. Non mi
ramur si Catholicos persequantur Manichaeos patentes, cum saff
rauorum posset non persequi veritatem. Non mirum si Orthodoxos
sunt, quibus potest cum cunctis barbito conuenire, & pauueris
erroris amici non possint nisi solo esse non errantibus inimici. Si
error est, conuincens est: verum si error non est, tibi verum deesse
cognoscere, qui persequitur*, qui conuincere errore. Sed primitu*cō*
plex non posset nisi enim persequatur, quelli primitu*cō* amici. ha
cenus Symmachus an Anafaitus.

Quod autem ad Manichaeos spectat, quorum haeresi
falso ac calumniosa ab Anafaito Symmachus infamatur:
tantum absunt, ut vel leui quaque suspicione de eius con
tagio Symmachus laboraret, vt etiam praeterea hæreti
cis sit infecitus Manichaeos: quibus occulit Romæ de
gentibus, eius industria repertis, quid in illos egerit, liber
de Romanis Pontificibus declarat his verbis*: Post baco
nia beatu Symmachu inuenit Manichaeos in urbe Roma, quorum
omnium simulacra vel codices ante fores basilice Constantini
intendit conseruauit, & eos ipso exilio relegauit. hec ibi
At contra ipse Anafaitus Imperator omnium Greco
rum historiorum testificatione eo crimine infamatur
quod quidem & hac epistola Symmachus in fine libere
allevierat, dum eundem appellat Manichorum patro
num.

Quod ad res bellicas pertinet, cestunt cedys inseli
cicer Anafaito Imperatori: nam sub huius anno Confus
bus hæc habet Marcellinus in Chronico: Tres Romanorū
duces, Patricius, Hispanus, & Ariobinda, quiscum quindecim
millebus armatorum olim contra Persas misi fuerant, pugnare
suxa Syream castellum cum ydum Persis fine audacia confi
xerunt: multi tunc militum, duxoribus exercitus fugientibus, ca
si sunt. Immense debitis auri pondere hostiis dato, capti re
bus, vacuam amidam cunctate idem nostrareremantur. Ce
re Magistro officiorum ubi cum duobus milibus bellatorum in sub
sidium definito: hæc Marcellinus. Ex quo enim Ecclesijs
Anafaitus bellum indixit, barbari vnde in eum bell
eire, que tamen non ferro (vt sèpè dictum est) sed auro
ipse ledare solebat. Sed rursum alii barbari emergerebant:
nam Theodorus Lector*: Cum autem Imperator federerat cum
Persis inimicis, Barri populi Pontum inuaserunt. Anafaitus bellis
occupatus ab infestatione Orthodoxorum defluit. Ut autem mo
dicum quietis à bellico occupacione accept, rursus contra Ec
clesiam & Macedoniam armatu est, hæc Theodorus. Sed de
eius pietatis in Orthodoxos dicturi sumus inferius suis
locis.

IESV CHRISTI

Annus 504.

SYMMACHI PAP. ANASTASI IMP. 14.
THEODORICI REG. 12.

S E Q U E N S Christi annus quingentesimus quartus unus
Consul Cæthe nomine notatur à Caffiodoro &
Marcellino: Sed puto pro Cæthe, Cetego restituendum:
quod Romanum est nomen, & hoc tempore claruisse re
pertum Romæ eiudem nominis Senator amplissimus, ad
quem extant litteræ Eanodij Ticinenis. Sub quauidem
Consule (inquit Caffiodorus) virtute domini nostri Regu Theodo
risci, ritus Bulgariis, Sermium recepit Italia. Per Tolum
Ducem insignem hoc esse gestum bellum, quæ Athalari
cus ad Senatum Romanum scripsit, pauci hi sati aperte
doct, cum eiudem Duce virtutem predicans, hac ait:

Annal. Eccl. Tom. 6.

I.
THEODO
RICVS
BVLGA
RIS VIN
CIT.

C. Caffiod.
Var. 1.
Epig. 10.

Egit de Hunnis inter alios triumphum, & emeritam laudem pri
mū congregatis auxiliari nec dedit Bulgares toti Orbis terribiles.
Ad expeditionem directum est Sirmienum, vix quodab illo Martio
viro didicere, verbi in campanam libertate monstrarerat. subiec
tibz Theodoricus Pannionam Sirmienum, ad cuius pro
vincie praefectaram q̄exit Colosseum Comitem, extat
de his ipsius Theodotici epistola*. At quād evidenter
manu tangere quale potest, que & tu ipse prob̄e con
spicis lector, cuncta bene celsific Theodosio, dum licet
Arianus, nihil voluit inimum turum Romani Ponti
ficis, & fatigante sub dira schismatricorum persecutione
Romana Ecclesia, Symmacho Papa (vt vidimus) preſto
fuit, & fugitam concordiam, abiecitamque pacem resti
tuit Ecclesiæ atque Senatu.

At non paru fuit momentū Bulgarios à Theodoricō
debellatos esse, prout Ennodius in laudem
eiudem Theodoricī dicto demonstrat, dum hanc pra
eterētis eius victoriā celebrat, vbi & de Bulgarorum ferocia
ita habet: Hoc ēst natio, quia ante se fuit omne, quod volunt; in
qua tirulos obtinuit, qui emit aduersorū argenteū dignitatem;
apud quām campūs Bulgariorū natalium: nam curia plus rubore
rula luctamine, illa patata sine ambo sublimior. Quam
ante diuinatōnēm suam contigit et agnosceret sententia quā pro
lixus temporibus solus ibidē conuincit excusā. & post multa
de eundem vicē feruē dicta, ita subdit de ipsorum
fortitudine & bellico robo: Hu autē mundus persueſſe
crederetur, num illam fibi tantam Orbis partem interclusam adi
manti, quam tuus, &c. Subdit & infensus de his in p
Theodoricum victis Bulgariis, Sirmioq; recepta. Post quā
quidem victoriam eam ab Enno dicitam esse in laudem
Theodoricī orationem, fatus apparuit.

Quod vero spēdat ad res Romæ gestas: Post celebra
tam anno superponit Quintam sub Symmacho Synodum
Sexta quo ordine sequitur, hoc anno habita cœtur, cu
ius Actorum emittuntur extat exogram: Cū in yrā apud
beatum Petrum Apostolū sancta Secra Synodus episcopis & clero
Symmachus Roma congregata recesserat. Sc. actum in ea est ad
uersus in dñi votis recut. Ecclesiasticarum: fane curiae quā
vindicantes fibi indebita bona Ecclesiastica sue modilia
sive immobilia, nisi ea refutarent, vrhaetici manifeste
debeant anathematizari, nec nisi per satisfactionem a d
coniunctionem admitti. quā sententiā declaratum est te
neri omnes, qui facultates Ecclesiæ sub specie regie largi
tatis obiungunt; cō quod Regu non fit decernere de
bonis Ecclesiæ. Nec licet Imperatori vel Regi contra
diuina mandata & Patrum constituta fibi aliiquid quous mo
do usurpare, hæc pluribus Symmachus vna cum sancta
Synodo, nihil ventus potenterissimum Regem barbarum,
cumdemque Arianum Italiam dominantem, atque Romani
pliis iurantem.

At non spēs, sed parvus Theodoricum Regem
Concl. Romani decreto hoc anno edito, que post haec
reſcriptis pro bonis Ecclesiæ Mediolanensis significant
verbis istis*: *

Quam nūc velim grauame aliquod sustinere, q̄o vi
detur pietas nostra protegere, quia reguntur eis gloria subiectorum
otio tranquillitas) tandem sp̄cialiter Ecclesiæ ab omni iniuria
reddi copiam alienas; quibus dam egaplia p̄ficiuntur, & i
cordia Diuinitatis acquiruntur. Et idoneo beatissimi viri Eustorgij E
piscopi sancti & Mediolanensi Ecclesiæ p̄ficiere permoti, præfici
bus re aſſtib; admonemus, ut prædicti vel honorib; illius Ecclesiæ
intra Siciliam constitutis, tuitionem fidei salutis ciuilisate pre
flare; nec a quoquā ciuitate ratione homine contra fata pati
ru opprimi, quos decet Diuinitas intrusū sublevari, hæc Theodo
ricus interpellatus ab Eustorgio luniore: succedit ille
Laurentio, quem Symmachus Synodis Quartæ & Quintæ
Romæ interclusse vidimus, sed cum Concilio huius anni
nequaquam prædicti fuerit, cōjicere possamus ipsum hoc
tempore esse defunctum, longo iam senio factissimum, vt
ex Ennodio patet; scimus alios pro capitu animi nu
merum atque omni culibet Mediolanensi Episcopo adscri
bentes, post annos octo Eustorgium ponere Laurentij
succesorem.

Quod rursum spectat ad Theodoricū Regū obseruan
tiam

d. Apud
Capitul.
Var. lib. 3.
epig. 2.

III.
SEXTA. q
ROM. SY
ROBVS
CONTRA
VSVRAN
TIB. SO
NA. EC
CLESIA
STICA.

c. Apud
Capitul.
Var. lib. 2.
epig. 10.
FARE
REX THE
ODORI
CIVI DE
CRETO
ROM.
POCAT.